

મનોમન

મનમાં તનાવ પણ કરે મનમાની આપણી,
મનનો બચાવ પણ કરે મનમાની આપણી.

હા, માન સૌનું રાખતાં એ થાકતી નથી,
ખુદનો પ્રભાવ પણ કરે મનમાની આપણી.

ના માનવું જે હોય તે માને નહીં છતાં,
સૌનો નિભાવ પણ કરે મનમાની આપણી.

ક્ષણભર અલગ કરી દે બધાંથી ને એ પછી,
નોખો લગાવ પણ કરે મનમાની આપણી.

મૂંગાં દરદ એ આપતી બસ એટલું જ નહીં,
વાચાળ ઘાવ પણ કરે મનમાની આપણી.

અક્કડ રહે છે આમ તો જ્યારે જરૂરી હોય,
ગમતો ઝુકાવ પણ કરે મનમાની આપણી.

બીજાના મનના ભાવને આગળ ધરે બધે,
ને રખરખાવ પણ કરે મનમાની આપણી.

કર્ચું છે આંખમાં સ્થાપન, તમારે આવવું પડશે,
છે આ આંસુનું ઉદ્ઘાટન, તમારે આવવું પડશે.
તમારા હાથથી જો થાય એમાં પ્રાણ આવી જાય,
તમારી મૂર્તિનું પૂજન, તમારે આવવું પડશે.
સમયસર આવશો નહીં તો અહીં પડદો પડી જાશે,
પછી દુર્લભ થશે દર્શન, તમારે આવવું પડશે.
હયાતી છેકથી મહેકે, ઉદાસી મૂળથી ભાગે,
ચરાચર થાય મનભાવન, તમારે આવવું પડશે.
હજી પણ સાચવ્યા છે જે લખ્યા'તા એકબીજાને,
કરીશું પત્રનું વાંચન, તમારે આવવું પડશે.
છે અમને જાણ કે તમને કવિતામાં નથી કંઈ રસ,
અમારું રાખવાને મન, તમારે આવવું પડશે.
થયું છે બંધ લેખન, જે અમારા માટે છે અંજળ,
અમારું તોડવા અનશન તમારે આવવું પડશે.
રહો છો દૂર તો સૌ કહે છે, છે કંઈ દાળમાં કાળું,
હા, કરવા દૂર આ લાંછન, તમારે આવવું પડશે.
શુકન જોઈને બેઠો છું, તિલક કરવાનું બાકી છે,
બનીને બસ હવે ચંદન, તમારે આવવું પડશે.

ચીંધી શકો જો આંગળી, ઘટના પ્રણમ્ય છે,
ભૂલા પડે ન કોઈ એ રસ્તા પ્રણમ્ય છે.

બસ લોક-લાજના ડરે પડવા દીધા નહીં,
ખોટું જે કરતાં રોકે એ ડાઘા પ્રણમ્ય છે.

ઘર છોડી પામ્યા કૃષ્ણને, નરસી ભગત થયા,
માર્યા હતાં જે ભાભીએ, મહેણાં પ્રણમ્ય છે.

તારી જ શક્તિ તારા સુધી પહોંચવા ન દે,
વળગી રહે છે સૌને એ માયા પ્રણમ્ય છે

કારણ, વધારે ગુણ મળે લાંબા લખાણના,
કરતા રહ્યા જે આપણે, ફકરા પ્રણમ્ય છે.

જાણી ગઈ કિતાબ એ, ખુશબૂએ ખોલ્યાં તો,
જ્યાં ત્યાં ન ખૂલ્યાં એ બધાં પાનાં પ્રણમ્ય છે.

જ્યારે નયનને ભાન થયું કે સજળ નથી,
ચોમાસું લઈને આવ્યાં એ સપનાં પ્રણમ્ય છે.

શબ્દો કહ્યા જે પ્રેમથી, અથડાય આજ પણ,
વહાલપ સમાન કોઈના પડઘા પ્રણમ્ય છે.

આંખોનો હાલ કહી ગયા, જ્યાં 'આવજો' કહ્યું,
રોકી લીધી છે એને અહીં, ચશ્માં પ્રણમ્ય છે.

તમારા ભાવનો વૈભવ ગઝલના રૂપમાં લાવો,
ઉદાસી, હર્ષ ને ગૌરવ ગઝલના રૂપમાં લાવો.

હશે કોઈ જે તમને સહેજમાં બાળક બનાવી દે,
મળે જો આ રીતે શૈશવ, ગઝલના રૂપમાં લાવો.

બધાની વાત સારી છે, છતાં હદબહાર નહીં ફાવે,
કર્યો જે રોજનો અનુભવ, ગઝલના રૂપમાં લાવો.

તમે જે સાંભળી ચાલ્યાં, બીજાં પણ એ સફર ખેડે,
બતાવે માર્ગ જે પગરવ, ગઝલના રૂપમાં લાવો.

જગતની ઉન્નતિ માટે કશું કરવા વિચારો છો?
બધો બદલાવ છે સંભવ, ગઝલના રૂપમાં લાવો.

કશું અહીંયાં કહેવાય જાણે-અજાણે,
કશું અહીંનું ત્યાં થાય જાણે-અજાણે.

નજરમાં કિનારો, સ્મરણમાં છે નૌકા,
સતત બંને અથડાય જાણે-અજાણે.

આ સમજણ ન ભૂલી પડે તો જ સારું,
અગર કંઈ જડી જાય જાણે-અજાણે.

ભીતર જેટલો જહું વધારે વધારે,
સકળ સૃષ્ટિ સમજાય જાણે-અજાણે.

મનનથી જ તારા કુપોષિત આ મનના,
ઘટક સર્વ પોષાય જાણે-અજાણે.

છબી તારી વાતાવરણ રંગી દેતી,
બધે પ્રેમ વર્તાય જાણે-અજાણે.

પછી પાછા વળવું છે દુર્ભાગ્ય જેવું,
સમાધિમાં પહોંચાય જાણે-અજાણે.

મળે હાથને શાપ દાઝી જવાનો,
પતંગિયું જો પકડાય જાણે-અજાણે.